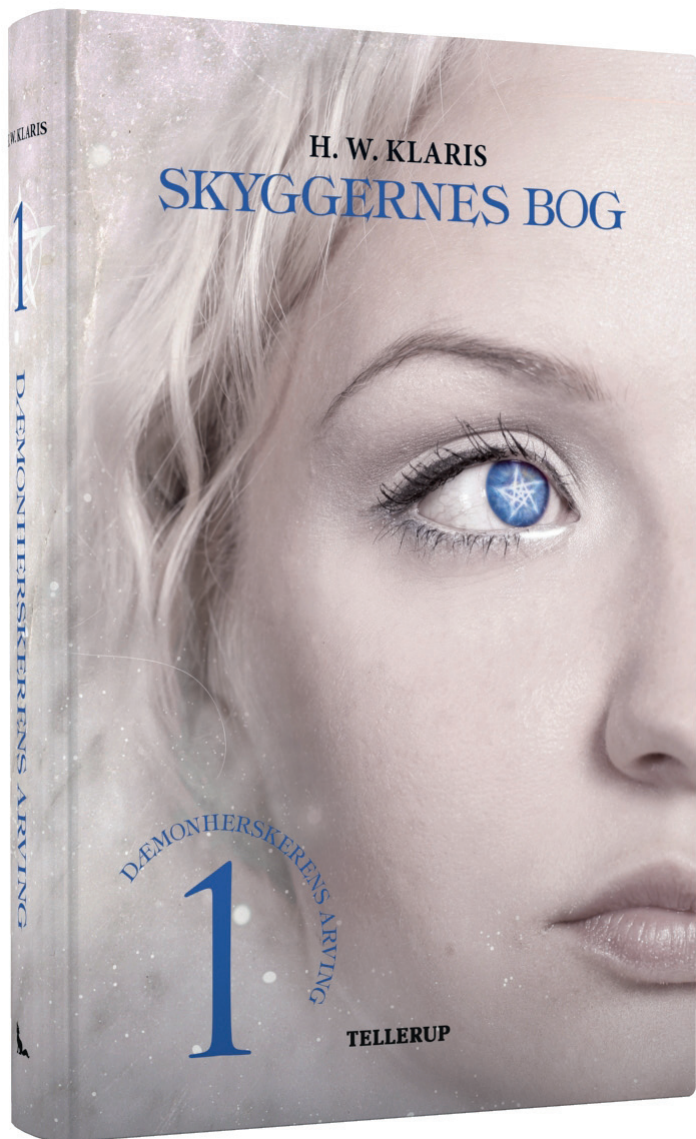

LÆS STARTEN AF:

KLARIS

H. W. KLARIS

SKYGGERNES BOG

1

DEMONHERSKERENS AFTING

DEMONHERSKERENS AFTING

1

TELLERUP

Da bilen kørte ind på gårdspladsen og dækkene knasede hen over de grå nøddesten, begyndte mit hjerte at slå hurtigere og håndfladerne blev fugtige.

Der var mennesker alle vegne. Forældre og teenagere. Nogle var på vej ind i hovedbygningen, nogle stod ved deres biler og så lidt fortabte ud, mens andre stod i små grupper og krammede hinanden og snakkede.

Min mor slukkede bilens motor, og jeg kunne fornemme at hun kiggede spørgende på mig. Jeg vidste at hun stadig var nervøs for om jeg nu også kunne klare det her. At flytte på kostskole.

Efter at have taget en dyb indånding, nikkede jeg tavs

til hende og åbnede bildøren. Larmen var overvældende. Lyse, mørke, høje og lave stemmer blandede sig mellem hinanden, og det var umuligt at følge med i en enkelt samtale.

Jeg så hen mod bygningen som skulle være mit hjem de næste to år. Det var en gammel hvidkalket herregård hvis sortglaserede tegltag reflekterede solens stråler. Den store dobbeltdør i hovedbygningen fuldendte billedet af en gammel historisk bygning, og jeg havde stadig svært ved at forstå at jeg skulle bo her. På Larchwood.

Det var faktisk min far som havde insisteret på at jeg skulle bo på netop denne kostskole. Min mor havde kigget på nogle i nærheden af vores hjemby, men for en gangs skyld havde min far stået fast på sin mening. Jeg ved ikke om mor gav efter fordi hun ikke gad tage diskussionen med sin eksmand, eller om det var fordi hun inderst inde var glad for at han endelig involverede sig i mit liv.

Det havde været en meget bitter skilsmisse, og de havde endnu ikke talt sammen ansigt til ansigt, til trods for at det snart var to år siden min far flyttede og slog vores lille familie itu.

Jeg havde faktisk kun set ham to gange siden den frygtelige dag. Derefter bestod den sparsomme kontakt af sms'er, e-mails og et fåtal af telefonsamtaler.

Hvis jeg skulle være helt ærlig ignorerede jeg de fleste af hans opkald i starten. Jeg ønskede at straffe ham for det han udsatte vores familie for. Desværre gav det bagslag, for til sidst stoppede han med at ringe.

„Er du klar?“ Min mor lagde en arm rundt om mine skuldre og gav mig et lille klem.

„Ja ... så meget jeg kan blive,“ mumlede jeg og tog en sportstaske i hver hånd.

Vi gik hen over gårdspladsen, og videre op ad trappe-trinene til den åbne hoveddør. Netop som vi trådte ind i hallen, kom en person hen til os.

„Velkommen til Larchwood kostskole.“ Det var skolens rektor, en ældre mand med gråsprængt hår og lyseblå øjne gemt bag stålgrå briller.

„Hej.“ Jeg trykkede genert hans hånd.

„Tag I blot plads inde i spisesalen,“ sagde han og sendte os et sidste smil inden han vendte sig for at tage imod de næste.

Vi gik gennem den store hall hvor en bred trappe førte op til de øvrige etager. To gamle malerier hang på væggen og stammede formentlig fra den tid hvor Larchwood havde været en herregård. De forestillede begge den samme mand, dog i forskellige stadier af hans liv, men kvinderne var forskellige. Den ene kvinde havde et

uskyldigt ansigt, kornblå øjne og blondt hår der var sat op i en kunstfærdig frisure. Den anden kvinde virkede meget ung, men der var intet uskyldigt over hende. Det let trodsige ansigt var indrammet af lysebrune slangekrøller, og de brune øjne virkede beregnende.

Da vi nåede ind i spisesalen var en del af pladserne omkring de runde borde allerede optaget af forventningsfulde elever og deres forældre.

„Skal vi ikke sætte os her?“ Min mor pegede på et bord tæt ved indgangen.

Jeg rystede afvisende på hovedet og gik hen til et af de ledige borde længst tilbage i lokalet. Min mor fulgte efter mig, men sagde heldigvis ikke noget.

Da jeg havde sat mig ned, hev jeg mobiltelefonen frem og fordybede mig i Facebook i et naivt forsøg på at glemme hvorfor jeg sad her. Først da rektor rømmede sig, så jeg op fra mit lille cyber-univers. Lokalet var fyldt helt op, og alle kiggede spændt på den ældre mand.

„Velkommen.“ Han sendte et stort smil ud i rummet, og det var tydeligt at han virkelig elskede sit job. „Mit navn er Stephen Madsson, men eleverne kalder mig aldrig for andet end Dux. Jeg har været rektor på Larchwood i det meste af en menneskealder og ved det bliver en dejlig og spændende oplevelse for jer alle sammen at

bo her på kostskolen. Jeg vil lige hurtigt gennemgå hvad eleverne kommer til at opleve i dag, og derefter er det tid til at sende jeres forældre af sted så I kan komme i gang med at lære jeres nye hjem at kende.“

De sidste ord fik en del af eleverne til at grine nervøst, og jeg kunne ikke lade være med at spekulere på hvordan det ville føles at vinke farvel til min mor og derefter stå tilbage sammen med mine nye klassekammerater.

„Er du nu også parat til det her?“ hviskede mor, og jeg nøjedes med at nikke. Min hals var helt tør, og jeg var ikke sikker på at min stemme ville lystre mig.

„Når jeres forældre er blevet sendt af sted, vil alle nye elever blive tilknyttet en vejleder fra et ældre klassetrin her på Larchwood. De vil vise jer rundt og informere om studie- og ordensreglerne. Og hvis I senere har spørgsmål eller får brug for hjælp, kan I altid henvende jer til dem.“ Rektor så ud over den tavse forsamling.

Da vi stod ude på gårdspladsen havde jeg det virkelig underligt. Om lidt ville min mor køre af sted og efterlade mig her sammen med en masse mennesker jeg ikke kendte. Det var noget af det mest spændende og skræmmende jeg havde prøvet i mit liv.

Min mor så på mig med et bekymret blik i de mørke-

blå øjne. „Er du helt sikker på du vil det her?“

„Jeg skal nok klare det, mor!“ Sandheden var at jeg hellere ville være blevet hjemme, selvom hun havde fået det nye job med mange rejsedage. Siden min mor og jeg flyttede ind i den lille lejlighed, havde hun tit arbejdet til sent om aftenen, også i weekenderne, hvilket betød at jeg havde haft den for mig selv det meste af tiden.

„Det ved jeg godt.“ Hun krammede mig så hårdt at det gjorde ondt, men jeg fandt mig tålmodigt i det og gengældte omfavnelsen. „Skriv til mig hver dag så jeg ved du har det godt, ikke? Det er meget underligt at vi skal være adskilt så mange dage ad gangen.“ Hun smilede glædesløst til mig.

Jeg ledte efter de rigtige ord. Det gjorde ikke den store forskel om jeg var overladt til mig selv i lejligheden eller om jeg skulle bo på en kostskole. Jeg nøjedes med at nikke. Jeg ville ikke gøre hende ked af det nu. Hun gjorde det bedste hun kunne for at vi skulle have et godt liv.

Efter at have krammet mig en sidste gang, satte hun sig ind i bilen.

Det var hårdt at se hende køre væk fra gårdspladsen, og da jeg så rundt på mine nye klassekammerater, virkede de lige så fortabte som jeg følte mig. Det gjorde det hele

lidt nemmere at jeg ikke var alene om det.

„Alle nye elever kommer hen til mig!“ råbte en høj dreng ud over gårdspladsen. „Velkommen til Larchwood. Mit navn er Tom, og jeg er præfekt her på skolen.“

Jeg studerede nysgerrigt den ældre dreng. Ansigtet var markeret, næsen var en anelse krum, og læberne tiggede om at blive kysset. Det mørkebrune hår sad i en omhyggeligt pjustet frisure, og når han bevægede hovedet, lokkede solen rødlige gnister frem i det. Der var dog også noget dunkelt over ham som jeg ikke helt kunne sætte fingeren på. Måske var det de vagtsomme, mørke øjne.

Alle pigerne stirrede på ham, og jeg var ikke i tvivl om at de kunne lide hvad de så.

Upåvirket af den åbenlyse beundring, fortsatte han.

„Eleverne på Larchwood er inddelt i tre klassetrin. De yngste bliver kaldt Unus. De bor på første etage, som i daglig tale kaldes U. De næstnyngste kaldes Duo. De bor på anden etage, som kaldes for ...?“

Det mørke blik strejfede os mens han ledte efter én som havde forstået systemet. Endelig pegede han på en ung pige, som forsigtigt rakte en hånd op i luften.

„D?“ Stemmen lød næsten undskyldende.

Præfekten nikkede tilfreds.

„Lige præcis.“ Han sendte pigen et varmt smil, som frembragte røde pletter på hendes kinder. „De ældste elever bliver kaldt Tres.“ Han lod blikket glide hen over os.

„Hvorfor bliver det kaldt sådan ... er det ikke lidt besværligt?“ En høj dreng stillede spørgsmålet, som jeg også gerne ville have svar på.

„Sådan har det altid været her på Larchwood. Lige siden stedet blev lavet om til en kostskole, er rektor blevet tiltalt som Dux og klassetrinene som Unus, Duo og Tres. Men bare rolig,“ sagde han og nikkede let, „I vænner jer hurtigt til det.“

Jeg rynkede brynene og håbede at jeg ville være i stand til at huske de rigtige ord. Selvom det måske ikke var så underligt at der fandtes en masse traditioner på en kostskole, havde jeg alligevel ikke forventet at skulle lære et nyt 'sprog'.

I det samme kiggede Tom på mig. Jeg nåede ikke at se væk, og derefter var det for sent. Vores blikke var låst fast i hinandens. Han blev ved med at fastholde mit indtil en af de andre elever stillede et spørgsmål. Da han modvilligt flyttede sit fokus, stirrede jeg hurtigt ned i jorden samtidig med at en voldsom varme bredte sig i mine kinder. Jeg kunne kun håbe på at de ikke var lige så røde som de føltes.

„Er der flere spørgsmål? Ellers er I selvfølgelig altid velkomne til at kontakte mig eller jeres vejledere.“ Ingen sagde noget, og efter en lille pause fortsatte han. „Jeg er sikker på I er rigtig spændte på at se jeres værelser. Derfor synes jeg I skal gå op til opholdsstuerne, hvor I finder en oversigt over hvilket værelse I skal bo på og hvem der er jeres vejleder.“

På vej ind var jeg nødt til at gå tæt forbi Tom. Selvom jeg bevidst så ned i jorden, fornemmede jeg alligevel hvordan hans øjne hvilede på mig. Måske ville det ikke være så slemt at bo her alligevel.

Med næsten lydløse skridt bevægede jeg mig ind mellem træerne. De store bøgetræer skærmede for solen, og jeg nød køligheden i skoven.

I starten var det ikke svært at orientere sig, for Larchwood kunne hele tiden skimtes gennem træerne hvis jeg så mig tilbage. Det ændrede sig dog snart. Uden at man rigtig lagde mærke til det blev skoven helt tæt, og efter at have gået i noget der mindede om en evighed var jeg tæt på at opgive at finde søen. Men pludselig lå den og glimtede lokkende forude. Den var meget større end jeg havde forventet, og overvældet satte jeg mig ned i det høje græs, der var en anelse gult og tørt efter en lang og solrig

sommer, og lyttede til vindens lette susen i trækronerne.

En massiv træthed skyldede gennem min krop, og da øjenlågene blev tunge, lagde jeg mig ned. Det sidste jeg hørte var en krage der skreg over mit hoved.

Lyden af stemmer vækkede mig. Jeg rejste mig nysgerrigt op på albuerne og kiggede rundt. Længere væk gik to personer ved siden af hinanden. De diskuterede. Jeg genkendte med det samme Tom, men jeg havde ikke set pigen før. Langt, blondt hår indrammede hendes ansigt i bløde krøller. Hun var utrolig køn, nærmest smuk, hvis det ikke var for den let surmulende mund som vidnede om at hun plejede at få sin vilje.

Det var tydeligt at de ikke havde fået øje på mig endnu, og jeg krøb sammen i græsset og holdt nysgerrigt øje med dem.

Blondinen lagde en hånd på Toms arm, men han rystede den hurtigt af sig og lagde armene over kors. Det var åbenlyst at han var virkelig irriteret over et eller andet, men pigen gav ikke op så nemt. Hun blev ved med at røre ved ham. I takt med at de hævede stemmerne var jeg i stand til at følge med i samtalen.

„Hvorfor kan vi ikke bare fortsætte?“ spurgte blondinen frustreret.

„Det magter jeg bare ikke efter det du gjorde.“

„Kom nu, skat. Jeg lover det ikke sker igen. Han betød ikke noget!“ Blondinen stillede sig tæt op ad ham, løsnede hans arme og førte dem rundt om sit liv.

Tom så stadig sur ud, men han fjernede ikke hænderne. Det opmuntrede hende tydeligvis til at fortsætte, og hun løftede sit dukkeagtige ansigt op mod hans.

„Hold nu op.“ Han skubbede hende blidt, men bestemt væk. „Det er slut.“ Han gik uden om hende og fortsatte ind mod skoven, da strofen af en melodi i det samme begyndte at spille ... i min bukselomme.

Jeg lagde hastigt en hånd hen over denimstoffet i et naivt forsøg på at dæmpe lyden, men det var for sent.

Tom og blondinen så i retningen af lyden. Da de fik øje på mig ændrede deres attitude sig omgående. Simultant stillede de sig tættere på hinanden, og for en stund var diskussionen glemt.

Jeg rejste mig langsomt op. Tankerne ræsedede rundt i hovedet. Skulle jeg skynde mig ind i skoven uden at sige noget, eller skulle jeg lade som om jeg havde ligget og sovet i græsset og var blevet vækket af min mobiltelefon? Jeg valgte det sidste og blev stående mens jeg prøvede at virke afslappet.

De kom langsomt hen mod mig. Toms bevægelser

var smidige, og kroppen var under fuldstændig kontrol. Kropssproget afslørede at han virkelig håbede jeg *ikke* havde overhørt samtalen.

„Hej, du er ny på skolen, ikke?“ Hans stemme var venlig og imødekommende, men der kunne lige spores et strejf af anspændthed i hans ansigt. Øjnene var gemt bag et par mørke pilotbriller, men jeg var sikker på de granskede mig.

Jeg nikkede. Selvfølgelig vidste han jeg var ny. „Jo, jeg startede i dag.“

„Jeg syntes nok jeg kunne genkende dig fra i formiddags ... velkommen til Larchwood. Jeg hedder Tom.“ Han rakte hånden frem mod mig.

„Ally.“ En sværm af sommerfugle flagrede øjeblikkelig rundt i maven da vores håndflader mødtes. Tom holdt fast i min hånd da jeg prøvede at trække den til mig. Først da blondinen rømmede sig, gav vi slip.

„Hej.“ Jeg smilede forsigtigt til hende.

Hun nikkede, og der var ingen tvivl om at hun var irriteret over min tilstedeværelse.

„Hvor længe har du været herude?“ Jeg kunne fornemme en snert af vrede eller måske nervøsitet i hans stemme.

Jeg så på ham og trak på skuldrene. „Det ved jeg ikke.“

Jeg må være faldet i søvn.“

„Okay.“ Han nikkede tilfreds. „Vil du med tilbage? Middagen starter om en times tid.“

Jeg lagde mærke til at blondinen sendte ham et vredt blik. Gad vide hvad hendes problem var?

De gik tæt sammen gennem skoven. Jeg var stadig usikker på forbindelsen mellem dem. Enten var de kærestere eller også havde de været det. Der var en fortrolig atmosfære omkring dem til trods for at de åbenbart var uvenner.

Gåturen tilbage til skolen virkede kortere end da jeg gik ned til søen, og jeg var virkelig lettet da vi endelig nåede tilbage til Larchwood. Tom og blondinen blev stående ude på gårdspladsen, og uden at sige noget skyndte jeg mig ind i bygningen.

Jeg havde netop taget en kjole på og var i gang med at sætte mit lange, rødblonde hår op i en løs, tjavset knold, da det bankede på døren.

„Kom ind.“ Jeg så spændt hen mod døren da den gik op.

En pige som så ud til at være på min egen alder kiggede ind gennem den halvt åbne dør. „Hej.“ Det var Susannah som også var startet i dag. „Skal vi følges ned til middagen?“

„Det kan vi godt.“ Jeg smilede. „Kom bare ind.“

Susannah og jeg var de eneste nye Duo-elever, og vi havde siddet sammen hos vores vejleder tidligere i dag.

Vi var jævnaldrende og delte tilsyneladende den samme form for humor. Men der sluttede ligheden så også. Lige så lys som jeg var med rødblondt hår, blå øjne og mælkehvid hud, lige så mørk virkede hun med mørkebrune øjne, sortfarvet hår og en hud som var meget solbrændt.

Hun var sød og imødekommende, og jeg håbede vi kunne blive gode venner. Det ville være rart at have en anden at være ny sammen med.

„Hvad har du lavet i dag?“ Susannah så nysgerrigt på mig og lænede sig op ad mit skrivebord.

„Jeg gik ned til søen. Hvad har du lavet?“ mumlede jeg og koncentrerede mig om at tage mascara på.

„Jeg sad nede på græsset sammen med nogle af dem vi skal gå i klasse med. De spurgte om vi havde lyst til at sidde sammen med dem her til aften, og det sagde jeg ja til ... hvis du vil, selvfølgelig?“

„Klart!“ Jeg tog et par grå sandaler på og nikkede tilfreds til mit spejlbillede. „Så er jeg klar.“ Heldigvis afspejlede min kække stemme ikke den nervøsitet som flød igennem mig.

Da vi nåede ned i spisesalen, stod en del elever allerede og talte sammen i små grupper. De store glasdøre ud til terrassen var blevet åbnet, og lugten af kul fra grillen iblandet en mild duft af blomster sneg sig ind i lokalet.

Jeg følte mig en anelse fortabt, men Susannah greb min hånd og trak mig med udenfor. Hun stoppede først da vi nåede hen til en gruppe der stod lidt væk fra de andre.

„Hej. Det her er Ally som jeg fortalte om,“ hun så på mig. „Ally, det her er nogle af vores klassekammerater.“

En af pigerne smilede til mig. „Hej, jeg hedder Emilia, og det her er Jasper, Peter, Anna, Christian og Jay.“ De andre hilste og kiggede lige så nysgerrigt på mig, som jeg kiggede på dem.

I det samme blev der råbt at maden var klar, og Susannah og jeg gik sammen med de andre ind til et af de runde borde i spisesalen. Der kunne lige netop sidde otte personer ved hvert bord. Jeg kom til at sidde mellem Susannah og Emilia.

De andre talte om hvad de havde lavet i sommerferien, og en gang imellem blev Susannah og jeg også involveret i samtalerne. For det meste sad jeg dog bare og lyttede mens jeg prøvede at få en fornemmelse af hvem mine nye klassekammerater var.

„Skal en af jer bo på værelse 25?“ Jay så nysgerrigt på Susannah, og derefter på mig.

„Det skal jeg,“ svarede jeg.

„Stakkels dig!“ Han så på mig med et medfølende udtryk i øjnene, og min mave knugede sig øjeblikkeligt sammen.

„Hvorfor det?“ Jeg rynkede panden og kiggede indgående på ham. Hans blik flakkede, og alt ved hans kropssprog fortalte mig at han blev ilde til mode.

„Har du ikke hørt hvad der skete med den sidste der boede der?“

„Helt ærligt, Jay, skal vi virkelig tale om det nu?“ Emilia brød ind i samtalen. De virkede alle sammen nervøse.

„Hun har da ret til at vide det!“ Jay så demonstrativt på hende, hvorefter han vendte opmærksomheden mod mig igen. „Den sidste elev der boede på dit værelse var overbevist om at det spøjte derinde.“ Han kiggede afventende, nærmest udfordrende på mig. Det var tydeligt at han forventede en reaktion.

„Spøjte?“ Jeg stirrede forbløffet på ham, og derefter over på Emilia. „Seriøst?“ Jeg gjorde mig virkelig umage for ikke at komme til at smile, for det var godt nok noget af det mest åndssvage jeg havde hørt i lang tid.

Emilia nikkede. „Marie var overbevist om at det spøjte derinde. Til sidst talte hun med Dux og bad om at blive flyttet til et andet værelse, men det kunne ikke lade sig gøre på det tidspunkt.“

Pludselig havde jeg ikke længere lyst til at smile. „Hvad oplevede hun derinde ... og hvilket værelse har hun så nu?“

Mit hjerte bankede en anelse hurtigere og min hals var tør og ru. Selvom jeg ikke troede på det, var det alligevel ikke særlig fedt at have overtaget netop dét værelse.

„Faktisk går Marie ikke på skolen mere ...“ Emilia tøvede, og et øjeblik var der fuldstændig tavshed omkring bordet.

Jay lænede sig frem. „Hun druknede i søen tidligere i år ... i april måned. Politiet kaldte det et hændeligt uheld, men flere af os tror hun begik selvmord. Hun havde hele tiden været en smule skør, men det blev værre i løbet af foråret.“

„Jay!“

„Sorry, Anna.“ Jay trak undskyldende på skuldrene. „Jeg ved godt hun var din veninde, men hun *var* altså underlig!“

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige. De andre var tavse

og så alle ud til at være drevet væk i minderne. Susannah og jeg skævede til hinanden.

Da middagen var overstået, fulgtes Susannah og jeg op ad trappen til vores afdeling. Nogle af vores klassekammerater sad allerede i en af sofagrupperne i stuen, og vi satte os sammen med dem. De hilste hurtigt på os og vendte opmærksomheden mod fjernsynet igen. Jeg skrev en hurtig besked til min mor. Forhåbentlig ville hun stille sig tilfreds med det for i dag.

„Hej, Ally.“ Flere elever var kommet ind i stuen uden jeg havde lagt mærke til det, og jeg blev overrasket da jeg så op.

Det var Tom. Hans hånd strejfede min skulder.

„Øh ...“ nåede jeg lige at fremstamme inden han fortsatte over i den anden ende af lokalet sammen med Emilia og nogle af de andre vi havde spist sammen med. Blondinen var der også, og jeg spekulerede på hvad de ældre elever lavede på vores etage, da Emilia tilfældigvis kiggede over på mig.

„Hej, Ally og Susannah, kommer I ikke herover?“ Hun smilede opfordrende til os, og både Susannah og jeg rejste os hurtigt op og gik hen til dem. Der var plads i den store sofa, hvor Peter og Anna sad og flettede fing-

re mens de hviskede sammen. Blondinen og Emilia sad i en mindre sofa, og Tom sad over for mig i en sækestol.

Nogle af dem talte om hvilken film de ville se i biografen næste weekend. Jeg skævede over til Tom på et tidspunkt og blev overrasket da jeg opdagede at han betragtede mig. De mørkegrå øjne var tænksomme og hans mund var formet i et lille, skævt smil.

„Ally ... Ally!“ Det gik det op for mig at Emilia kaldte på mig, og det var tydeligvis ikke første gang.

„Ja?“ Jeg så forvirret på hende og håbede ingen havde lagt mærke til hvordan Tom og jeg havde siddet og stirret på hinanden.

„Jeg spurgte om du ville med i biografen næste weekend?“ Hun så tålmodigt på mig og udtalte hver stavelse tydeligt som om at jeg var langsomtopfattende ... hvilket jeg nok også var på det tidspunkt.

„Ja ... super ...“ Jeg fornemmede ud af øjenkrogen at Tom prøvede at skjule et bredt smil.

„Jeg hedder for resten Vickie.“ Blondinen smilede imødekommende til Susannah og mig, og jeg nikkede overrasket til hende. Det var første gang hun henvendte sig til os ... erkendte at vi eksisterede ... og jeg prøvede at omprogrammere min hjerne til at hun ikke længere

skulle kaldes blondinen.

„Hvad siger du, skat, vil du også med?“ Hun lagde en hånd på Toms lår og så på ham med et grådigt udtryk mens de lange klør borede sig let ned i hans ben.

„Måske.“ Han gjorde ikke noget forsøg på at fjerne hånden, som blidt masserede låret.

Da jeg havde siddet et stykke tid uden at sige noget, rejste jeg mig og prøvede at skjule et gab. „Jeg smutter i seng nu. Vi ses i morgen.“

„Vent på mig. Jeg går med.“ Susannah kom op at stå.

Inden længe rejste de andre sig også. Emilia ville ned at have noget at drikke i spisesalen, og Vickie stillede sig tæt op ad Tom og lagde armene rundt om hans liv. Han kiggede kortvarigt på hende, og lagde derefter en arm rundt om hendes skulder mens han med den anden hånd tjekkede sin mobiltelefon. Jeg undrede mig over hvad der foregik imellem dem. Hvad det end var, var jeg sikker på at det ikke var overstået.

Netop som jeg gik forbi Vickie og Tom mærkede jeg noget varmt på røven. Min hjerne nåede kun lige at opfatte det før fornemmelsen var væk, og jeg vendte mig overrasket om.

Vickie var optaget af en samtale med Emilia, men Tom gengældte mit blik. Havde han lige taget mig på

måsen? Som for at understrege sin handling, blinkede han hurtigt til mig. Det kunne kun tolkes som et ja.

Jeg var målløs og skyndte mig ud af stuen med hastige skridt.

Det var torsdag aften, og jeg havde lige sat mig godt til rette på sengen for at læse om Larchwoods historie, da Susannah bankede på den åbne dør og kom ind i værelset.

„Hej.“ Hun havde skiftet til varmt tøj, og kinderne havde en hektisk rød farve.

Jeg så nysgerrigt på hende. „Hey.“ Det var tydeligt at der var noget på færde.

„Vil du med ned til søen?“

Det virkede som om jeg burde springe op fra sengen af glæde, men lige nu gad jeg ikke forlade værelset. „Åh ... det ved jeg ikke rigtig. Jeg havde egentlig bare tænkt mig

at slappe af i aften.“

Hun himlede straks med øjnene. „Årh, kom nu, Ally. Du har brug for at se på noget andet end bøger!“ Hun smilede lokkende, og selvom jeg havde set frem til at sidde og slappe af, blev jeg alligevel fristet.

„Okay. Giv mig lige et øjeblik.“ Jeg lagde hurtigt bogen fra mig på sengen og gik derefter hen til spejlet og tjekkede mit look. Efter at have kommet lidt lipgloss på, nikkede jeg tilfreds til mit spejlbillede og snuppede en tøjte i forbifarten. „Så er jeg klar.“

De andre ventede allerede da vi nåede ud på gårdspladsen. Anna og Peter var som sædvanligt fuldstændig fortabt for resten af verden. Emilia og Jasper holdt hinanden i hånden, men var dog kontaktbare.

„Hey, I to turtelduer. Vil I med?“ Emilia råbte til det dybt forelskede par mens hun og Jasper gik rundt om bygningen og ned mod skoven. Susannah og jeg fulgte efter dem i et rask tempo, og inden længe hørte vi sagte fnisen og en skramlen i nøddestenene som afslørede at de fulgte efter os.

„Ally!“ Lige inden vi nåede stien der førte ind i skoven, kaldte Jay på mig. Han hang ud af vinduet i sit værelse. „Hvor skal I hen?“

Jeg formede hænderne til en tragt omkring mun-

den og råbte op mod ham. „Vi skal ned til søen. Vil du med?“

„Klart!“ Han forsvandt hurtigt fra vinduet.

I løbet af de sidste par dage havde jeg fornemmet at Jay var mere end bare almindeligt interesseret i mig, men jeg var stadig ikke sikker på om han var kæreste-potentiale. Det måtte tiden vise.

„Kom nu,“ råbte Emilia inde fra skoven. De andre var allerede kommet et godt stykke foran os andre, og Susannah råbte til dem at de bare skulle gå i forvejen.

Et øjeblik efter kom Jay løbende rundt om hjørnet og standsede først da han stod foran os.

„Hej, tøser.“ Han smilede og kæmpede for *ikke* at lyde forpustet. „Hvad så?“ Den tunge vejrtrækning ødelagde totalt hans tjekkede image.

Da vi nåede frem til søen, var en del af vores klassekammerater allerede dernede. Nogle af dem havde sat sig på stenene rundt om bålstedet mens andre havde trukket sig tilbage i mørket så de kunne få lidt privatliv. I det høje græs i nærheden af bålet stod en slidt ghetto-blaster, og et ukendt rockband skreg sine lidelser ud i atmosfæren.

Der var kun to ledige sten tilbage, og Susannah og Jay havde direkte kurs mod dem. Jeg fulgte langsomt

efter og overvejede hvor jeg skulle sætte mig.

„Du kan sidde her.“ Susannah rykkede så langt ud til siden som muligt. Med meget god vilje, ville jeg lige kunne få plads til en enkelt balle.

Jeg rystede på hovedet og kunne ikke lade være med at grine. „Tak, men jeg sætter mig bare i græsset.“ Lige inden jeg nåede at sætte mig helt ned, greb nogle hænder fat om mine hofter bagfra. Det gik så hurtigt at jeg ikke nåede at reagere, og inden jeg fik set mig om, sad jeg på skødet af Jay.

„Har du ikke lyst til at sidde her?“ spurgte han i et fortrøligt tonefald.

Da jeg ikke vidste hvad jeg ellers skulle gøre, nikkede jeg forvirret mens kinderne blev varme, og jeg fik en kildrende fornemmelse i maven. Det var svært at slappe af, for det eneste jeg kunne tænke på var hvor tung jeg mon følte, men da Jay lagde sine arme tæt rundt om mig, nød jeg situationen.

Det var trods alt ikke hver dag man fik lov til at sidde på skødet af en lækker fyr.

Jeg lod som om jeg var totalt upåvirket af situationen, men sandheden var en ganske anden. Min krop følte som gelé, og lige nu ville det have været fysisk umuligt at rejse mig op.

Jeg kiggede genert rundt på mine venner, men det virkede ikke som om nogen undrede sig over at jeg sad på skødet af Jay. Det var faktisk kun Susannah som betragtede os ... med et let overbærende smil ... og jeg var sikker på at hun ville hive mig igennem et længere krydsforhør lige så snart hun fik mulighed for det.

„Er du nervøs?“ Ordene blev sagt i et drillende tonefald tæt ved mit øre, og jeg kunne ikke lade være med at smile. Der var ingen tvivl om at Jay virkelig nød situationen.

„Næ, hvorfor skulle jeg dog være det?“ Jeg så roligt hen over skulderen og håbede at han ikke gennemskuede min facade. Det hæse grin røbede dog at jeg allerede var afsløret.

Da jeg ikke kunne finde på noget at sige, flyttede jeg blikket og så ind i flammerne. På den anden side af bålet fik jeg øje på et bekendt ansigt.

Tom sad og rodede med sin mobiltelefon. Vickie sad ved siden af og talte med Anna. Jeg skævede til ham flere gange, men han så ikke op på noget tidspunkt. En underlig følelse af skuffelse strømmede igennem mig.

„Er du okay?“ Jay strammede armene let, og fornemmelsen bragte mig tilbage til virkeligheden.

„Ja ... hvorfor?“ Jeg vendte mig halvt om på skødet af ham.

„Din krop stivnede et øjeblik.“

„Nå.“ Selvom han var spot on, ville jeg aldrig indrømme det. I stedet kiggede jeg over på Susannah, som sad og stirrede på Christian. De havde siddet og talt sammen, men han havde lige rejst sig og var gået over til den flok drenge som stod og spillede luftguitar.

Hun virkede fortabt og ensom, og jeg rejste mig hurtigt op fra Jays skød. „Jeg skal lige tale med Susannah. Vi ses.“ Han fik slet ikke en chance for at sige noget før jeg trak af sted med hende.

„Hvad synes du om Jay?“ Susannah så på mig med et skævt smil mens vi gik langs søen, og jeg var ikke i tvivl om at hun godt var klar over at der foregik et eller andet imellem os.

„Han er da meget sød.“ Jeg vidste ikke rigtig hvad jeg skulle sige. Han *var* sød ... endda *meget* sød efter at jeg havde siddet på skødet af ham.

„Hm. I virkede nu rigtig ... kæresteagtige.“ Jeg trak opgivende på skuldrene. Hun måtte tro hvad hun ville.

„Hvad med dig. Kan du lide nogen på Larchwood?“ Jeg ramte åbenbart en nerve, for hun grinede nervøst.

„Her er da masser af mennesker jeg godt kan lide. Dig, for eksempel.“

Jeg kunne ikke lade være med at grine og skubbede

let til hende. „Hvor er du åndssvag! Du ved godt hvad jeg mener. Er der ingen af fyrene du er interesseret i?“

Hun trak let på skuldrene. „Jeg kan godt lide at tale med Christian. Men jeg ved ikke om det ligefrem betyder at jeg kan lide ham på dén måde.“ Til min store overraskelse, og til Susannahs irritation, begyndte hun at rødme.

Hun kiggede hurtigt på mig, og og så fik vi begge et totalt grineflip.

„Jeg tror godt vi kan konkludere at du er ret vild med ham,“ bemærkede jeg tørt.

Da tusmørket havde lagt sig over skoven, begyndte de fleste af os at gå tilbage. Kun nogle få blev for at slukke bålet. Jeg fulgtes gennem skoven med Susannah, Christian og Jay.

I starten var det kun Susannah og Christian der talte sammen. Jeg havde svært ved at opføre mig naturligt over for Jay, for jeg ville ikke have at han skulle misforstå noget. Men tænk hvis jeg tolkede signalerne forkert? Måske ville han bare være flink over for mig. Måske syntes han nu at jeg var dybt underlig.

„Glæder du dig til Igox i morgen?“ Han brød tavsheden, og det tog mig et par sekunder at regne ud at han

måtte tale om bålaftenen som var planlagt af skolen.

„Ja, selvfølgelig.“ Jeg smilede. „Jeg er sikker på at det også bliver rigtig hyggeligt.“

„Også ... Det må betyde at du har hygget dig i dag.“ Stemmen lød flirtende, men det var svært at tyde hans ansigtsudtryk. Vi gik langt inde i skoven, og trækronerne blokerede for fuldmånens skær.

„Ja ... det har da været rigtig hyggeligt i dag.“ Mit tonefald var let, og jeg var taknemmelig for at han ikke kunne se mit ansigt lige nu. Kinderne følte sindssygt varme, og det var et under at jeg ikke oplyste hele skoven.

„Det er jeg glad for at høre.“ Hans stemme følte som et kærtegn i mørket, og da en varm hånd greb efter min, blev jeg forvirret og uopmærksom. Fingrene nåede kun lige at strejfe mine, og så lå jeg pladask nede på jorden. Det gik så hurtigt at jeg ikke nåede at registrere hvad der skete.

„Av ...“ Jeg kom op på det ene knæ og var netop ved at rejse mig, da Jay tog fat om mine overarme og trak mig op.

„Forsigtigt. Er du okay?“

Jeg mærkede hurtigt efter. „Det er vist kun min selv-tillid som har fået et par skrammer,“ mumlede jeg. Det

irriterede mig at jeg var så klodset. Min mor havde altid sagt at jeg kunne falde over et støvfug, og nu kunne jeg åbenbart også føje blade i skovbunden til listen.

Jay lo blidt og tog min hånd i sin. „Nu skal jeg hjælpe dig sikkert gennem skoven.“

Fingrene blev flettet ind i mine, og takket være mørket, slappede jeg af. Det var nemmere at røre ved ham når jeg ikke kunne se de grønne øjne, der altid funkledede af humor. Det var det allermest tiltrækkende ved ham. De klare, grønne øjne.

Alt for hurtigt nåede vi tilbage til skolen, og jeg hev hånden til mig lige så snart vi trådte ind på gårdspladsen. Lyset fra udendørslamperne hev os ud af den drømmeverden vi lige havde vandret i, og jeg blev atter overmandet af generthed. Jay lod som ingenting og prøvede heldigvis ikke at gribe fat i mig igen.

Da Susannah og jeg begyndte at gå op ad trappen til hoveddøren, blev drengene stående ude på gårdspladsen. „Skal I ikke med ind?“ Jeg kiggede forvirret på dem.

„Vi kommer lige om lidt,“ fik Jay fremstammet, og da han ikke uddybede det yderligere, gik Susannah og jeg op ad trappen og ind i den store hall.

En sær følelse af at blive budt velkommen hjem overmandede mig lige så snart jeg trådte ind over dørtærsk-

len. Den store messinglysekrone badede hallen i et blødt lys, og i et øjeblik stod jeg helt stille og beundrede den. Den var virkelig smuk og lignede et gammelt levn fra dengang Larchwood måtte have været en nybygget herregård.

„Er der noget galt?“ Susannahs stemme hev mig ud af tankerne, og da jeg så over på hende, var hun allerede kommet et godt stykke op ad trappen.

„Nej, jeg kommer nu.“ Jeg rystede let på hovedet. Min krop måtte være mere udmattet efter den første uge på Larchwood end jeg havde regnet med.

Efter at have sagt godnat til Susannah ude på gangen, åbnede jeg døren ind til mit værelse som var oplyst af sengelampen. I et kort øjeblik blev jeg lidt overrasket, for jeg syntes jeg havde slukket den.

Netop som jeg havde skiftet til min oversize T-shirt, fik jeg øje på bogen der lå nede på gulvet. Jeg kiggede undrende på den og prøvede at tænke tilbage til tidligere på aftenen, da Susannah havde hentet mig. Jeg var *næsten* helt sikker på at jeg havde lagt bogen på sengen.

Marie var overbevist om at det spøjte inde på værelset!

Med ét hørte jeg Jays stemme. Pigen som tidligere havde boet på mit værelse påstod at det spøjte herinde.

Kuldegysninger krøb ned langs rygraden og fantasien galopperede af sted. Da min fornuft endelig indhentede den, kunne jeg ikke lade være med at smile. Jeg måtte have lagt bogen for tæt på sengekanten, og så havde tyngdekraften sørget for resten. Ja, det var sådan det hang sammen.

Jeg samlede bogen op og lagde den på sengen. Jeg lagde flygtigt mærke til at den havde været slået op på et lille afsnit der handlede om Larchwoods tidligere ejer James Larchin og hans to hustruer. Efter at have sikret mig at bogen lå helt ind mod væggen, gik jeg ned mod pigernes fælles badeværelse for at gøre mig klar til at gå i seng.

Da jeg kort efter kom tilbage og åbnede døren til mit værelse, stoppede jeg forskrækket op. Den bog, som jeg meget omhyggeligt havde lagt på sengen, lå nu igen nede på gulvet. Og der var slået op på en side som viste et billede af James Larchin og hans hustru Catherine.